

SIMO HILTUNEN

»Sovittaa ei saanut, unohtaa ei voinut.»

IHMISEN KUORESSA

WSOY

SIMO HILTUNEN

Ihmisen kuoressa

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© SIMO HILTUNEN JA WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43420-8

PAINETTU EU:SSA

*Meidän tulisi lukea vain sellaisia kirjoja,
jotka puukottavat tai haavoittavat meitä.*

FRANZ KAFKA

Liian myöhään

JOKAISESSA ONNETTOMUUDESSA on viimeinen hetki, jolloin siitä voisi takoa vielä onnellisuuden. Nyt tuo räpäys on mennyt. Jo aikaa sitten.

Lauri putoaa kuin kivi. Kylmänä, kovana, tunteettomana ja lujaa. Rikostoimittaja sukeltaa pilven läpi näkemättä mitään. Hän sulkee silmänsä, vaikka se ei ole laskuvarjohyppääjälle suotavaa. Asennon-taju heikkenee, vauhdin myös.

Muutamaa sekuntia myöhemmin Laurin silmät avautuvat. Maailma alhaalla on pienoismalli. Epätodellinen rakennelma, jossa jokainen toimittaa osaansa. Mitättömänä marionettina maailman lauteilla. Tätä varten hän halusi taivaalle. Että saisi perspektiiviä teoilleen, olemiselleen.

Lauri kaipaa selkeyttä. Sitä on ilmassa. Pilviä on vain hunnuksi ja sininen kaartuu kaiken ylle. Harmautta ei missään. Talvi tekee vasta tuloaan, mutta häikäisee jo puhtaudellaan. Viimeöiset kinokset välkehtivät.

Myrsky on jo takana.

Säteet kimpoilevat vihlovan valkeasta lumikerroksesta ja kuorruttavat harvoja pilviä. On valkeaa ja tyhjää. Kirkasta ja selkeää. Ainoastaan ilma vastustaa Lauria. Ja tietenkin se peruuttamaton, jonka hän on mennyt tekemään. Lauri välttelee ajattelemasta tytärtään Aavaa.

Lauria nakertaa. Syyllisyydellä on nalkuttava luonne. Sitä ei pääse pitkäksi ajaksi pakoon vaan se on kohdattava päivästä toiseen, kolmanteen ja äärettömään. Lauri on oppinut tuntemaan syyllisyyden, muttei häpeää. Olisi pitänyt. Ilman häpeää hän ei

osannut arvioida itseään ajoissa vaan syyllistäviä tekojaan. Mutta enää Lauri ei pakene tunteitaan. Ne tekevät hänestä ihmisen. Vajaan, mutta ihmisen.

Lauri putoaa liki kahtasataa. Hän on rikkonut varavarjon; leikannut Navicon valmistaman paineanturin irti saksilla. Nyt varavarjo ei laukea noin 300 metrin korkeudessa automaattisesti, mikäli päävarjoa ei avata.

Hän on omissa käsissään.

Lauri Kivi kiittää kohti maata. Ihmisten elementtiä.

I osa

Et voi olla eksyksissä,
jos et tiedä mihin olet menossa

Poliisin arvion mukaan noin parikymmentä suomalaista jää
kadoksiin vuosittain. Heistä neljä on joutunut rikoksen uhriksi.

Kolme vuotta sitten

AMANDA PÄÄSKY katosi joulukuun kolmantena. Vuosi oli 2010. Viimeisenä poptähden näki Kaivohuoneen portsari, Aimo Huttunen. Hän saatteli Pääskyn ovesta, kun tähti poistui omista juhlistaan kello 02.16. Aiemmin samana iltana Amanda oli vetänyt Helsingin jäähallissa elämänsä keikan ja myöhemmin lasikaupalla samppanjaa. Kallein kulaus oli pullo Krug Clos du Mesnilä. Hinta tuhat euron kintereillä.

Jatkoilla viihtyi parisataa julkisuudesta tuttua. Oli formulatähteä, vuorikiipeilijää, ministeriä, muusikoita ja alennuslihaa isoveliohjelmasta. Keikasta oli pidetty ja sitä ylistettiin myös seuraavan päivän lehdissä. Otsikot suorastaan hekumoivat. Amandasta tulisi Suomen ensimmäinen maailmanluokan megatähti, joka tuikkisi New Yorkista Kapkaupunkiin ja Utsjoelta Wellingtoniin.

Amanda poistui kuitenkin kesken kaiken. Muut jäivät häntä juhlimaan. Tai kiroamaan. Poikaystävän kanssa oli riitaa, ja assistenttikin väärissä hommissa. Vähän oli tullut leveiltyä myös muusikkokollegoille, että mulla on tuo Englannin sinkkulistan keula. Niin jotta eri liigoissa katsokaas. Hipsikääpäs te kyselemään Sakari Kuosmaselta yhteiskeikkaa Pohjois-Pohjanmaalle Vieska-hotelliin, niin mä teen sillä aikaa proggista Lady Gagan kanssa Madison Square Gardeniin.

Seuraavana päivänä poliisi oli kysellyt Huttuselta, mihin suuntaan tuleva supertähti oli kullankeltaisessa design-mekossaan poistunut. Aimon mukaan Amanda oli kävellyt Kaivopuiston suuntaan kohti Merisatamaa. Sen jälkeen hänestä ei ollut havaintoja. Myöhemmin tähtösen kengät ja käsilaukku löytyivät rannalta. Pelättiin, että seuraavaksi sinne huuhtoutuisi hänen ruumiinsa.

Kun Amanda häipyi portsari Huttusen näkökentästä, hän käveli syvemmälle puistoon. Humalasta huolimatta hävetti. Sen verran oli tullut töppäilyä, ettei hän voisi palata. Jouni rauhoittuisi huomiseksi, villeimmin vittuuntunut Vilkkumaa viikossa ja Sari saisi ottaa lopputilin. Se ei pysynyt tehtäviensä tasalla, jurotti vaan, kun sille joutui huomauttelemaan että vettä väliajalla ja aitoa samppanjaa heti setin jälkeen. Amanda oli liian suuri tähti niin pienen ihmisen palveltavaksi.

Katulamput antoivat valoa, mutta Amanda etsi pimeyttä. Nuori nainen käveli rantaan. Oli tyyntä ja joulukuun alun yöksi miellyttävän lauhaa. Lähes kymmenen astetta. Hän kuunteli meren kohinaa ja katseli läheisen saaren punaisista talvivaloista heijastuvaa merensiltaa. Se oli kuin valtimoverta. Kirkasta, läpikuultavaa ja ohutta. Yhtäläisyys tuli mieleen, koska hän oli tiikutellut verta käsivarsistaan teininä. Nyt Amandalla oli stiletit enää jaloissaan. Saappaat näyttivät hyvältä, puristivat pahasti. Hän riisui ne. Karkea hiekka nipisteli sukan läpi, mutta se tuntui hyvältä. Tiesi olevansa hengissä. Nyt elämä viimeinkin alkaisi. Amanda oli noussut siivilleen. Hän istui kivellä ja tunsu täyttymistä.

Kun hän oli hekumoinut aikansa tulevaisuudellaan, nykyisyys iski kylmänä; hän päätti soittaa taksin.

Sellainen sattui soittamatta paikalle. Se kurvasi pitkin Ehrenströmintietä kuin tilauksesta. Harmaa mersu, varastetut kilvet ja kattokyltti sekä kuski tarpeeksi kevytmielisessä pölyssä, ettei asia-asia huomannut.

Amanda juoksi vastaan kättään heilutellen. Käsilaukku ja kenkät unohtuivat kalliolle. Taksi seisahtui. Amanda kipaisi auton luo ja yritti avata takaoven. Se ei avautunut. – Lapsilukko, ulos tullut kuski kehräsi.

Se oli ainoa asia, josta Amanda itseään jälkeenpäin syytti. Hänen olisi pitänyt tajuta ja paeta. Lapsilukko ei sulkenut ovia ulkoa, ja kuskin katse kiilteli omituisesti, mutta Amanda oli liian kovassa samppanjassa ymmärtääkseen moisia vihjeitä. Hän ei edes tunnistanut kuskia, vaikka siinä vaiheessa myös se olisi saattanut hänet pelastaa.

Poptähti oli tottunut palveluun, joten hänelle sopi, että kuljettaja kiersi auton ja avasi oven, joka oli lopulta kellarin. Vasta siellä Amanda Pääsky heräsi. Taksinkuljettaja oli painanut hänet takapenkille, maannut päällä ja pistänyt häneen jotakin. Kuski oli toki painavasti isompi, ja vastustelu olisi ollut yhdentekevää, mutta ei Amanda ollut ehtinyt mitään tehdäkään. Korkeintaan hämmästelä.

Amanda ymmärsi, että oli saanut itselleen kyydin henkilökoh- taiseen helvettiin. Hän oli ummehtuneessa, kosteassa betonilou- kossa, jossa oli vain laadukas parisänky, pieni pöytä, kaksi tuolia, wc-pönttö, verhoton suihku ja radio. Hän ei ymmärtänyt suistua edes pakokauhuun, paniikkiin tai raivoon. Oli vain turtaa. Miten näin oli saattanut tapahtua hänelle. Siis hänelle. Naiselle, jolle koko maailma oli auki. Ja nyt hän oli oven takana, joka pysyisi kiinni. Likimain nauratti.

Katossa napotti umpikuvulla suojattu lamppu, jonka katkaisin oli huoneen ulkopuolella. Lisäksi katonrajaan oli kiinnitetty pää. Se oli hirveä. Eikä ilman sarvia ja hampaita, sillä eläin tuijotti häntä suu auki ja kruunu tanassa kuin Mona Lisa. Meni Amanda minne tahansa, elikon katse seurasi. Amanda vihasi otusta ensisilmäyk- sestä lähtien.

Hän käveli ympäriinsä. Juotuaan muovimukista janoonsa hän palasi vuoteeseen ja vetäytyi sikiöön. Oli tunkkainen mieli. Hie- man huojutti. Hävetti. Kaikki. Kollegoille pullistelu, Jounille jank- kaaminen ja Sarin säätminen. Amanda pyysi mielessään anteeksi.

Hän säpsähti itsesäälän lietteistä, kun maakosteuden turvottama kellarinovi lumpsahki auki. Hän pomppasi ylös, nyrkit ja nenä pys- tyssä. – Mikä vittu sä olet mua vangitsemaan. Päästä mut meneen. Tajuutsä, että mua etsii kohta media, mutsi, fanit ja poliisi. Eivätkä ne luovuta.

Taksikuski seisoj oviaukossa. Se oli hieman ruokoton ja iso- kokoinen, ja sillä oli pieniin mutta hyvää vauhtia kehittyviin lihaksiinsa nähden leveät hartiat. Ryhti oli lyy. Jotenkin se oli epä- symmetrinen, väärässä rytmissä kehonsa kanssa. Sieppaaja katsoi Amandaä oudon varuillaan. Se ei ollut tilanteen herra, rouva saati

itsevalti. Siltä puuttui katsastusmiehen röyhkeys ja vakuutuslääkärin vittumaisuus. Se seiso suorastaan arkana, mikä kiihdytti Amanda entisestään.

Kun se yskähti, Amanda tunnisti. Se oli Rujo. Naapuriluokan tuttu Hervannan yläkoulusta, hieman outo ja tuppautuva. Selvästi ihastunut, mutta vailla mahdollisuuksia. Ilmiselvistä syistä. Amanda muisteli, kuinka koululaisten yleisenä huvina oli arvailla tykkäsikö Rujo tytöistä vai pojista. Vai sittenkin poneista. Että kuinka sille kelpaisi kuka vaan, kunhan lämpöä jostain. Amanda ei edes muistanut sen oikeaa nimeä. Rujona sen olivat kaikki tunteneet. Mutta oli se aikuistuttuaan kuroutunut, ikään kuin kypsynyt. Nykyään sitä ei olisi kutsuttu Rujoksi. Se oli kasvanut ulos haukkumanimestään, suoristunut siitä.

– Sinä olet vieras, et vanki, se sanoi.

– Sä olet löysä mulkku, et kanki, Amanda vastasi. – Vaikkei sulla sitä tietenkään edes ole.

– Sinä olet äkäinen, Rujo sanoi.

Amanda oli. Hän ei saanut sanotuksi mitään. Puhkui vaan.

– Pääsemme eteenpäin, kun alat ymmärtää, Rujo sanoi. Se oli koonnut itsensä. Nyt sen äänessä oli kiiltoa, graniitin pintaa.

Mitä Amandan pitäisi ymmärtää? Mitä? Sitä hän ei ymmärtänyt.

– Mä haluan pois, hän sanoi pidätellyn hiljaa.

– Se ei valitettavasti onnistu, joten tee olosi mukavaksi.

Amanda tuhahti.

– Josko tämä auttaisi, Rujo sanoi ja avasi oven. Se nosti sen takaa eläinkuljetuskopan, vanhan ja kuluneen. Siinä oli jokin logo-kin. Amanda ei sitä nähnyt. Häntä kiinnosti enemmän se, kuka kopassa oli.

Amanda toivoi.

Ja edes siihen vastattiin. Se oli Mosse, oikealta nimeltään Mozart. Tietenkin narttukissa. Sitä oli pentuna luultu urokseksi, mutta sittemmin se oli paljastanut todellisen karvansa. Se oli ainoa olento maailmassa, jolle Amanda oli puolueettoman ystävällinen.

Rujo avasi kopan luukun, ja Mosse sinkoutui ulos häkistä. Se loikki sängyn alle ja alkoi sähistä.

Amanda huomasi nyt, että Rujon käsissä oli tuoreita naarmuja ja yksi laastarikin. Mosse oli pannut paremmin hanttiin kuin emäntänsä.

Hän hymyili Rujolle, joka ymmärsi sen väärin, koska vastasi hymyyn. Ei Amanda ollut virnuillut kiitollisuudesta vaan vahin-
gonilosta ja ylpeydestä lemmikkiään kohtaan.

Amanda jäädetti hymynsä.

Rujo ymmärsi. Se kääntyi ja lähti. Jo pelkästään sulkeutuneen oven paksuudesta Amanda tiesi, että huone oli äänieristetty. Olisi turha huutaa, karjua ja mellastaa. Häntä ei ollut kaapattu mielijoh-
teesta vaan harkiten. Kukaan ei kuulisi, eikä hän soisi Rujolle sitä tyydytystä, että metelöisi itsensä hieveriin.

Rujon lähdettyä Amanda haali Mossen sängyn alta. Se suostui rimpuilematta.

Amanda ei voinut olla tuntematta kiitollisuutta eläimestä. Ei, vaikka se olikin selvästi liennytysyritys. Hän toivoi, että joku oli nähnyt Rujon, kun se oli hakenut kissan hänen kotoaan. Valitetta-
vasti hänen asuntonsa oli rivitalon päädyssä ja sisäänkäynti oli kohti polkua. Asuntoon pääsi helposti kenenkään näkemättä, jos halusi. Ja Rujo oli varmasti halunnut.

Kukaan ei tiennyt, missä Amanda oli. Kännykkäkin käsilaukussa ja käsilaukku rannalla. Nyt ei kuitenkaan ollut oikea aika hätään-
tyä. Sellaista hetkeä ei ollutkaan.

Amanda piti päänsä kylmänä kovista kysymyksistä ja peh-
meistä vastauksista huolimatta. Miten lähettää viesti ulkomaail-
maan? Miten järjestää apua paikalle? Ei aavistustakaan. Tulipaloa
hän voisi yrittää, mutta siinä saattaisi lähteä henki. Jotain kui-
tenkin pitäisi edes yrittää. Amanda räpläsi hajamielisesti Mos-
sen nahkapantaa. Siinä roikkui pieni nuottiaivain. Hän huomasi
ommellussa pannassa reiän. Sauma oli päässyt purkautumaan.
Hän puristi pantaa sormiensa väliin. Sauma irtisti hänelle kuin
kohtalo. Entä jos hänen onnistuisi auttaa Mosse pakenemaan?
Voisiko hän lähettää pannassa viestin? Jos hän vain saisi pape-
ria ja kynän. Niitä pitäisi Rujolta pyytää, kun se seuraavan ker-
ran tulisi.

Rujo. Mitä se halusi, mihin se tähtäsi?

Ehkä se halusi lunnaita. Tai ehkä hänet löydettäisiin nopeasti. Ehkä joku oli nähnyt heidät Kaivopuiston rannassa. Tai kenties naapurin Ritva oli sattunut kyylilemään, kun Rujo oli hakenut Mossen. Ehkä Amanda olisi vapaa jo huomenna ja voisi aloittaa Euroopan-kiertueen suunnitellusti.

Syvällä sisimmässään Amanda kuitenkin tiesi.

Sunnuntai, neljä päivää ennen kuin

– KUN MINÄ KUOLEN, Lauri Kivi aloitti. – Minua ei kirkkohaudata. Minä haluan uurnaan. Viette minut krematorioon, lyötte arkun liukuhihnalle ja avaatte absintin. Paikalle olette kutsuneet etuhampaattoman suntion. Sellainen on ilo, kun se hymyilee. Ja jos joku haluaa spreijata hävyttömiä kuvia tai ajatelmia kirstun kylkeen, niin se sallitaan. Muista ostaa maalit. Pyydätte Jussi Parviaisen saarnaamaan elämän tarkoituksesta, ja kun esi-riippu avautuu kohti pätsiä ja liikahdan kohti helvetillisiä liekejä, kajareista pärähtää Highway to Hellin alkuriffi. Sinä saat laulaa tai voi se tulla levyltäkin. Bon Scott on ihan hyvä saattaja. Ihan miten tahdot. Sitten katsotte kun poistun näyttävästi loimuihin, ja saan viimeinkin janoamani hot smoking bodyn. Sen jälkeen teitä poltteleekin jo päästä jatkoille. Kulosaaren kasinolle. Siellä hehkutatte minua palavin sanakääntein ja paahtavin perkelein. Poltatte kuubalaisia poroksi ja siltoja takananne, koska joku kertoo minusta leiskuvan mielipiteen, jossa haisee palaneen käry. Korvennatte panettelijan ja syötte tulista ruokaa. Tilaatte Hans Välimäeltä Pad Thaita hiillostavalla habanero-chilillä. Pidätte leimuavat bakkanaalit, joiden lopuksi sytytätte ilotulitteet ja nau-titte räiskeestä.

Aava pyöritteli päätään. Isä oli hilpeimmillään, kun se puhui kuolemastaan. Nytkin se oikein pörhenteli riemusta.

Isä puhui kuolemasta aina laskuvarjohypyn jälkeen, ei koskaan etukäteen. Ihminen putoaa melkein kahtasataa kohti maata ennen kuin varjo laukaistaan. Kai se sai Laurin aprikoimaan arkkua. Että levolle lasken luojani.

Aavaa ei naurattanut. – Ei musta ole silloin laulamaan, hän sanoi hiljaa.

Lauri katsoi tyttärtään. Silmiin. Niissä oli kiintymystä ja korpi-lähteen kirkkautta. Outoa suruakin. Se hämmensi. Aava otti isäänsä kädestä.

Lauri hymyili. Ilman ironiaa, ilman virnettä. Ilo kupli, lämpö poreili. Elämä kulki kuin henki. Vailla vastuksia ja vapaana. Hän avasi suunsa sanoakseen jotain, muttei ehtinyt.

– ...koska ei minusta ole niissä bileissä naurultani esiintymään, Aava väisti ja jatkoi matkaa. Pieni nainen raahasi isoa, silkikiseksi avautunutta laskuvarjoa sylissään. Hän suunnisti hyppyseuran ker-hotalolle.

Hetki oli poissa. Mutta se oli ollut. Läsä ja totta. Lauria hymyi-lytti. Hän katsoi varjokasaansa, silikonipinnoitteista nailonmyttyään, sen naruja ja punoksia. Hämmästeli missä oli ja mitä teki. Ihasteli myös. Aava sai hänet tekemään paljon sellaista, mitä hän ei olisi kuunaan kuvitellut. Hän oli jopa leikellyt omenapuun Aavan pihalla. Pilalle, mutta kuitenkin.

Lauri oli suorittanut hyppyilisenssin Nova-koulutuksen kautta pari kuukautta sitten. Aava oli ostanut kurssin syntymäpäivälahjaksi ja ilmoittanut, että isän oli aika päästä tuulettumaan. Muuten puhalteli vain pohjoisesta. Isä oli nimittäin liian synkkä, suorastaan pimeä.

Isä.

Siitä oli tullut Laurin lempisana, aiemmin se oli ollut kiro-. Se ei muistuttanut äijästä, Laurin isästä, joka oli repinyt rikki luut ja lap-suuden sekä likipitäen koko ihmisen. Äijä ei ollut isä. Se oli koti-perkele. Mutta Aavan suusta tullessaan sana muistutti kauneudesta, kähertyi kukkasiin.

Yhdeksäntoista vuotta sitten Lauri oli hylännyt puolitoistavuotiaan tyttärensä ja tämän äidin Paulan, koska halusi suojella näitä itseltään. Paula oli kertonut Aavalle Laurin kuolleen auto-onnettomuudessa. Nelisen kuukautta sitten salaisuus oli paljastunut, ja onneksi tyttö oli antanut Laurille anteeksi ja mahdollisuuden. Lauri oli hämmästellyt itseksensä, miten helposti hän oli päässyt pälkähästä ja Aavan elämään, mutta hän ei kysellyt. Nautti vain.

Aava oli onkinut syvissä merissä sukellelleen isänsä ja nostanut tämän pintaan. Antanut onnen ja ankkurin. Rakkaus Aavaan oli todistanut Laurille, ettei hän ollutkaan ihmisenä täysi susi vaan voisi kulkea ihmisen vaatteissa lampaan sijaan. Kunhan vain pitäisi synkän sielunsa kurissa. Ilokseen Lauri oli huomannut, että se oli koko ajan helpompaa. Ensimmäisen kerran tulevaisuus ei vituttanut jo valmiiksi. Aava oli isänsä laskuvarjo. Ainut ja viimeinen.

Isä ja tytär kantoivat varjojaan vierekkäin. Lauri hyräili Highway to Helliä, Aava jotain Maroon 5:a. Lauri ei tunnistanut kap-paletta, ainoastaan melodian. Eikä halunnutkaan. Liikaa vaippaa ja pyllyrasvaa.

- Mä olen miettinyt, että pitäisin tauon, Aava sanoi.
- Hyppäämisestäkö?
- En vaan Oceanista.

Lauri ei sanonut mitään. Nyt ei pitänyt painostaa.

Aava puhui vetäen samalla henkeä sisäänpäin. Piilotellakseen tietysti, mutta myös painottaakseen sanomaansa. – Mä en vaan jaksa.

- Mitä sinä et jaksa?
- Olla Ocean, muita varten ja koko ajan väsynyt. Mä en oo enää oma itseni vaan muiden joku. Musta tuntuu, etten mä oo enää ole-massa kuin kollektiivisesti. Mä teen hirveitä asioita vain todistaak-seni olevani joku, joka en edes ole.

Lauri oli hiljaa. Hän oli kertonut tyttärelleen lähes kaiken itses-tään, niin oli sovittu, mutta Aava oli piilotellut kelmuissaan. Aihe vaikutti kipeältä.

Lauri katsoi tytärtään ja odotti.

- Musta tuntuu, että Aava Kelo katoaa horisonttiin. Mun työ-minästä on tullut ainaminä. Mä oon kokopäivä-Ocean, kakskytnel-jäseitsemän joku muu.

– Älä ymmärrä väärin, mutta etkös sinä ole juuri siellä, mihin olet aina tähdännytkin? Uraasi alussa, saat laulaa ja esiintyä. Tehdä sitä, mistä pidät. Jotain mitä rakastat, Lauri luutteli. – Ja palkkakin juoksee kuin Paavo Nurmi.

- Ja silti mä haluan ottaa vain ritolat, Aava sanoi.
- Sitä on ulkopuolelta vaikea ymmärtää.

- Kiitos.
- Mistä?
- Puukosta. Haavassa, Aava sanoi. Sen katse laahasi maassa, mie-
likin. – Koskeeko ranteeseen, vai joko väännät koko kropalla?
- Lauri pyysi anteeksi. – En minä sillä. Kyllä sinä tiedät.
- Mä en tiedä enää mitään. Mä hoidan Hesani- ja Tukholman-
keikat ja uuden levyn viimeisen biisin. Sit mä lähdän.
- Minne?
- Mä oon ihmisenä täysin eksyksissä, vaikka artistina melkein
perillä. Mä olen kadonnut itseltäni.
- Niinhän me kaikki. Mutta etsivä löytää.
- Mä lähdän Aavalle. Etsimään.
- Et taida tarkoittaa purjehtimista.

Aava hymyili virttyneesti, pudisti päätään ja käveli kerhotaloon. Lauri veti rapeaa ilmaa keuhkoihinsa ennen kuin astui sisään. Ilma oli kirpakka. Loppuviikoksi oli luvattu ensilunta, ja paljon. Iltapäivä-
lehdet ölysivät myrskystä ja myrinästä. Ne pelottelivat ihmisiä klik-
kien ja irtonumeromyyntin toivossa. Paisuttelivat ja päästelivät.
Todennäköisesti lunta tulisi sentti tai viisi, mutta toimituksissa se
ei hetkauttaisi. Siellä kohauteltaisiin hartioita ja seuraavana päi-
vänä lukijoita uusilla ylilyönneillä: luvassa sammakkosateita ja seksi-
holotnaa.

Lauri oli täysin varma, että mitään myrskyä ei nousisi. Kaikki oli
niin sees. Kaikki oli hyvin.

Hypyseuran päärakennus Malmin lentokentän laitamilla oli
punaissa, rapistuvassa maalissa, mutta muuten hyvässä kunnossa.
Harrastajia oli paljon. Ei tosin paikalla, koska oli aikainen. Aava
oli maksanut lentäjälle ekstraa, että se oli lähtenyt vain heitä varten
ilmaan heti valon pilkahdettua. Aava piti aamunraikkaista hypyistä
ja tyhjistä kerhotaloista.

Valitettavasti rakennus ei ollut täysin autio.

– Oho. Terve Ocean, joku kolmikymppinen liehuletti ja korsto
loilotti heti ovelta. Lauri ei pitänyt miehestä. Siitä näki, että se
hoiti kiiltävää kultaista tukkaansa kuin poikasta. Saatanan simso-
nit; kuvittelivat nuoruuden voimien asuvan kuontaloissaan. Tuokin

taatusti roiski passionhedelmäutetta ja valkosuklaavahaa suortuviaan suojelemaan. Harjasi kuin näyttelypuudelia. Varmaan lässytti niille aamutoiminaankin, että kylläpä olette kauniina tänään ja oi kuinka te kimmellätte kilpaa Vantaanjoen kanssa, niin että ottakaapa tästä vähän voimaa ja vaurautta, isi nimittäin osti teille eilen syntistä yhden yön hoitoainetta, mutta ei puhuta siitä muille, koska se mikä tapahtuu Turhuudentie nelikasissa, jää nelikasiin, okei.

Lauri ei myöntänyt itselleen, että hänen ärtymyksensä luikerteli peilistä. Hän oli aamulla huomannut omien ohimoidensa ohentuneen, harmaan hiipineen. Viimeinen väri puski jo läpi.

– Täällä mä oon Aava, tytär sanoi.

– Tietysti, moppitukka myönteli auliisti ja tarjosi kättään. – Mä oon Miihkali Mäkinen ja halusin vaan kysyä, että liittyykö se sinun kappaleesi On the Air laskuvarjohyppäämiseen.

– No vapaaseen pudotukseen ainakin, Aava sanoi.

Mies piti Aavan kättä kuin aarretta. Liian tiukasti. Aava yritti vapauttaa itsensä, muttei kyennyt.

– Voisitäs mitenkään... Tai emmä viitsi pyytää, mies sanoi.

– Hienoa, Lauri tokaisi ja ohjasi tyttärensä sivuun. Samalla hän syys miestä toiseen suuntaan omalla laskuvarjokasallaan. Ote kirposi ja Aava ravisti hieman kättään. Lauri vilkaisi tyttärtään. Sen silmissä roihusi.

Liekit olivat kuitenkin jo sammuneet, kun he pääsivät pakkausaulan nurkkaan. Nyt katseessa killui kiitollisuutta.

Simson jäi ärtyneenä oviaukkoon. Lopulta se laski yksi plus yksi, jännittyneet olkapäänsä ja itsensä ulkoilmaan. Hymyä se silti kantoi. Oli saanut vaihtaa muutaman sanan itse Oceanin kanssa. Siinä olisi kotona, kapakassa ja K-kaupan jonossa kerrottavaa; seuraavan aamun palaverissa mies jo lavertelisikin työtovereilleen saaneensa kuulla, kuinka maailmankuulu Ocean lauloi hänelle vielä julkaisematonta kappalettaan Into Me; ja mikäli Simson itse harrasti jotakin soitinta, niin viikon päästä kohtaaminen oli kehittynyt jo kolmen vartin jammailuun kerhotalon kellarissa; vuoden kuluttua heillä olisi ollut lyhyt mutta intohimoinen suhde; ja vuosikymmenen jälkeen se valehtelisi avioeron pyörteissä tyttärelleen, kuinka

Aava voisi olla tämän äiti, ja molemmat olisivat asiasta innoissaan, vaikkei koko tyttöä edes olemassa, vaan joku aivan muu tai ei yhtään ketään.

Aava pakkasi ääneti laskuvarjoaan. Se oli ehtinyt selvittää viilekkeiden ja punosten kierteet jo ennen kuin Lauri oli ehtinyt edes levitellä omaa reppuaan maahan. Puolijarrut se viuhtoi paikalleen täydellä kaasulla. Aloittelijalta hommaan meni helposti puolisen tuntia. Aava teki työn kymmeneen minuuttiin. Kiivastuksissaan alle senkin.

– Mä en pidä siitä, kun mua pelastellaan, Aava sanoi lopulta hampaidensa takaa. – Mutta kiitos nyt kuitenkin.

Muuta Aava ei sanonut. Pakkasi vain. Vajaan kymmenen minuutin kuluttua se nosti repun selkäänsä. Lauri ei ollut vielä puolessa välissäkään. Hän halusi olla aina täysin varma siitä, että oli pakanut varjon oikein. Tarkisti ja viikkasi. Aloitti tarvittaessa vaikka alusta, jos jokin epäilytti. Työssä oli selkeät vaiheet, joita oli nautinto toteuttaa. Logiikka oli pettämätön, jotta varjokin.

– Mä oon valmis, Aava sanoi. Se ei katsonut isäänsä silmiin.

– Mene toki. Minähän tulin omalla autollani, Lauri sanoi.

Aava nyökkäsi vaisusti. Se avasi jo oven, mutta pysähtyi kynnykselle. – Muistatsä sen Amandan? Tai siis tietysti muistat, mutta mä siis luulen, että se katosi tahallaan. Sen oikea nimi on Elina Pääsky ja mä oon varma, että se makoilee tälläkin hetkellä jossain palmun alla ja hyräilee laulujaan. Nauttii niistä ihan uudella tavalla. Ei se mitään mereen mennyt, se lähti elämään omaa elämäänsä. Sen kohdalo kelpaisi minullekin, Aava sanoi.

– Varo mitä toivot, Lauri sanoi.

Aava hymähti ja siirtyi portaille. Auringonvalo heijastui kerhotalon Weber-grillin puunatusta kyljestä suoraan Laurin silmiin. Lauri aivasti. Hänellä oli fotogeeninen aivastusrefleksi; äkillinen kirkkaus aiheutti pärskäyksen. Tutkimusten mukaan noin kahdelakymmenellä prosentilla ihmisistä oli se jossain muodossa, noin viidellä prosentilla jatkuvana riesana. Lauri kuului jälkimmäisiin. – Kirkas valo panee minut roiskimaan, Lauri selitti.

Aava kohautti hartioitaan ja hymyili väsyneesti. – On se toisaalta

Lauri Kivi putoaa kohti maata. Ihmisten elementtiä.

Toimittaja Lauri Kivi on tehnyt pesäeron väkivaltaiseen lapsuuteensa ja tutustunut aikuisiällä viimein tyttäreensä Aavaan, joka luo kansainvälistä uraa poptähtenä.

Aavan menestystä edelsi Amanda, laulaja joka katosi jäljettömiin kolme vuotta aikaisemmin. Ryhtyessään tekemään artikkelia ihmisten katoamisista ja etenkin Amandan tapauksesta Kivi kerjää verta nenästään ja pimeyttä horisontista.

Pian on uhattuna paitsi Aava myös Lauri Kiven oma henkinen tasapaino. Ja kun se järkkyy, kukaan eikä mikään ole turvassa.

Ihmisen kuoressa on kovaksi taottu kaunokirjallinen trilleri, joka kyydittää lukijansa pimeyteen eikä lupaa tuoda takaisin. Se on laskuvarjoton romaani minuudesta, syyllisyydestä ja sisällämme pauhaavista hallitsemattomista voimista.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43420-8